

Het Boek Daniël - Nummer Tweehonderd

Profetische Ontvouwing: De tweede verzameling en haar betekenis in de adventistische eschatologie

Jeff Pippenger
2024-05-05

Wij beschouwen de profetische periode die wordt voorgesteld als de tweede inzameling, welke door de profeet Jesaja, en vervolgens door Zuster White, wordt aangeduid.

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die zal staan tot een banier der volken; naar Hem zullen de heidenen vragen; en Zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere voor de tweede maal Zijn hand zal uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven zal zijn, weder te verwerven uit Assyrië, uit Egypte, uit Pathros, uit Cusj, uit Elam, uit Sinear, uit Hamath en uit de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken der aarde. Ook zal de afgunst van Efraïm wijken, en de tegenstanders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen. Jesaja 11:10–13.

Wanneer Gods volk van de laatste dagen voor de tweede maal wordt verzameld, is er onder die discipelen een eenwording die werd uitgebeeld door de tien dagen die aan Pinksteren voorafgingen, en waarnaar Jesaja verwijst als een tijd waarin: „Ook de afgunst van Efraïm zal verdwijnen, en de tegenstanders van Juda zullen worden uitgeroeid; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen.”

“Beproevingen zullen over Gods volk komen en het onkruid zal van de tarwe worden gescheiden. Maar laat Efraïm Juda niet langer benijden, en Juda zal Efraïm niet meer benauwen. Vriendelijke, tedere, medelevende woorden zullen uit geheiligde harten en van geheiligde lippen voortvloeien. Het is wezenlijk dat wij verenigd zijn, en indien wij allen de zachtmoedigheid en de nederigheid van Christus zoeken, zullen wij de gezindheid van Christus hebben, en zal er eenheid van geest zijn.” Review and Herald, 19 maart 1895.

Eenmaking is een onderdeel van het werk dat Christus verricht wanneer Hij de honderd vierenveertigduizend ten tweeden male vergadert. Die eenheid werd voorgesteld door de tien dagen voorafgaand aan Pinksteren en door de zes dagen van de kampbijeenkoms te Exeter, en had tot stand kunnen worden gebracht van 1856 tot 1863, indien degenen die de grote teleurstelling van 22 oktober 1844 hadden ervaren, de weg niet waren kwijtgeraakt.

“Maar in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventgelovigen hun geloof prijs. Er ontstonden onenigheid en verdeeldheid.... Zo werd het werk belemmerd en bleef de wereld in duisternis achter. Indien het gehele adventistische lichaam zich had verenigd op de geboden van God en het geloof van Jezus, hoe geheel anders zou onze geschiedenis zijn geweest!”

„Het was niet de wil van God dat de komst van Christus aldus vertraagd zou worden. God had niet beschikt dat Zijn volk, Israël, veertig jaar in de woestijn zou rondzwerven. Hij beloofde hen rechtstreeks naar het land Kanaän te leiden en hen daar te vestigen als een heilig, gezond en gelukkig volk. Maar zij aan wie het eerst verkondigd werd, gingen niet in ‘vanwege ongelooft’ (Hebreeën 3:19). Hun harten waren vervuld van gemor, opstand en haat, en Hij kon Zijn verbond met hen niet vervullen.

“Veertig jaar lang hebben ongelooft, gemor en opstand het oude Israël buiten het land Kanaän gehouden. Dezelfde zonden hebben de intocht van het hedendaagse Israël in het hemelse Kanaän vertraagd. In geen van beide gevallen lag de schuld bij de beloften van God. Het zijn het ongelooft, de wereldsgezindheid, het gebrek aan toewijding en de twist onder de belijdende kinderen van de Heer geweest die ons zoveel jaren in deze wereld van zonde en droefenis hebben gehouden.” Selected Messages, boek 1, 68, 69.

De nederdaling van de tweede engel duidde op een verstrooiing bij de eerste teleurstelling, die de tijd van vertoeven inleidde, en leidde vervolgens tot een periode van zes dagen op de kampbijeenkomst te Exeter, waar eenheid aangaande de boodschap tot stand kwam voorafgaand aan de uitstorting van de Heilige Geest in de boodschap van de Middernachtsroep aan het einde van de bijeenkomst.

De nederdaling van de derde engel op 22 oktober 1844 duidde op een verstrooiing bij de grote teleurstelling en luidde een periode van onderricht in, toen de waarheden die verband hielden met het Allerheiligste aan Gods volk werden geopenbaard. Tegen 1849 strekte de Heere Zijn hand uit om Zijn volk voor de tweede maal te vergaderen, en in 1851 werd de kaart van 1850 gepresenteerd. Die kaart vertegenwoordigde de fundamentele boodschap, en juist de boodschap die als een banier voor de wereld moest worden opgeheven.

Het voor de tweede maal bijeenvergaderen van de discipelen door Christus begon onmiddellijk bij Zijn nederdaling, en het bijeenvergaderen van hen in Exeter begon gedurende de periode van de vertoeftijd. In de geschiedenis van de opstand van 1863 begon het voor de tweede maal bijeenvergaderen ten minste vijf jaar in het onderwijsproces dat aanving toen het licht van het heiligdom in 1844 werd geopend. In 1848 maakte de islam toen de volken toornig. Het tweede bijeenvergaderen wordt voorgesteld als een voortschrijdend werk dat tot stand wordt gebracht door de komst van de tien dagen die aan Pinksteren voorafgingen, en ook door de zes dagen van de kampbijeenkomst te Exeter, en had tegen 1856 voltooid moeten zijn.

Het werk om Zijn volk een tweede maal te verzamelen is het afsluitende werk van de derde engel, en het wordt volbracht door Christus' hand.

En toen de sabbatdag gekomen was, begon Hij in de synagoge te onderwijzen; en velen die Hem hoorden, waren verbaasd en zeiden: Vanwaar heeft deze man deze dingen? En wat is dit voor wijsheid die Hem gegeven is, dat zelfs zulke machtige werken door Zijn handen worden verricht? Markus 6:2.

De verstrooiing die plaatsvindt wanneer het goddelijke symbool neerdaalt, zet een beproevingsproces in gang dat uiteindelijk twee klassen van aanbidders openbaart en daardoor de

tempel reinigt.

Wiens wan in zijn hand is, en Hij zal zijn dorsvloer grondig reinigen en zijn tarwe in de schuur bijeenbrengen; maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusselijk vuur. Mattheüs 3:12.

In die periode moet Gods volk de boodschap uit de hand van de engel nemen en die opeten.

En ik zag een andere machtige engel neerdalen uit de hemel, bekleed met een wolk; en een regenboog was boven zijn hoofd, en zijn aangezicht was als de zon, en zijn voeten als zuilen van vuur. En hij had in zijn hand een geopend boekje; en hij zette zijn rechtervoet op de zee, en zijn linkervoet op de aarde. Openbaring 10:1, 2.

Bij de komst van de tweede engel op 19 april 1844 was Gods volk verstrooid. Aanvankelijk was het bijeenvergaderd met de vervulling van de profetie van Openbaring hoofdstuk negen, vers vijftien, op 11 augustus 1840, maar de Heere had Zijn hand gehouden over een vergissing in de berekening van enkele van de getallen op de kaart.

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74.

Het wegnemen van Zijn hand stelde Samuel Snow in staat de juiste datum vast te stellen voor het visioen dat uitbleef.

“Die getrouwen, teleurgestelde mensen, die niet konden begrijpen waarom hun Heer niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij tot hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing werd verklaard. Zij zagen dat de profetische perioden reikten tot 1844, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om aan te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden eindigen.” Early Writings, 237.

De geschiedenis van de eerste en de tweede engel bevat een reeks wegmerken die verbonden zijn met de hand van Christus. Toen Hij op 11 augustus 1840 en 19 april 1844 neerdaalde, had Hij een boodschap in Zijn hand. Het was Zijn hand die leiding gaf aan de vervaardiging en publicatie van de kaart van 1843 in mei 1842. Het was Zijn hand die een vergissing in de cijfers op de kaart verzegelde. Na de verstrooiing van die eerste teleurstelling zat Jeremia alleen vanwege de hand van Christus. Vervolgens nam Hij Zijn hand weg, en aldus ontzegelde Hij de boodschap van de Middernachtsroep. De daad van het uitstrekken van Zijn hand om Zijn volk voor de tweede maal te verzamelen, vond plaats vanaf de eerste teleurstelling tot aan de kampbijeenkomst te Exeter, zoals de discipelen uiteindelijk tien dagen lang te Jeruzalem werden samengebracht voorafgaand aan de uitstorting van de Heilige Geest. Bij de komst van de derde engel op 22 oktober 1844 hief de Heere Zijn hand op.

En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarop is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zijn zou.

Openbaring 10:5, 6.

Vanaf de eerste samenkomst op 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844 wordt de geschiedenis van de eerste en tweede engel gemarkeerd door de hand van Christus. Op 22 oktober 1844 daalde de derde engel neer en werd de kleine Milleritische kudde door de Grote Teleurstelling verstrooid. Op die datum hief Christus Zijn hand op naar de hemel en zwoer dat er geen tijd meer zou zijn.

De tweede vergadering in de geschiedenis van 1844 tot 1863 begon toen Christus Zijn hand ophief, terwijl Hij tevens een boodschap in Zijn hand hield die gegeten moest worden. Daarna strekte Hij in 1849 voor de tweede maal Zijn hand uit om Zijn verstrooide volk te vergaderen. Dat volk was vergaderd bij de boodschap van de Middernachtsroep en verstrooid toen de voorzegde gebeurtenis niet plaatsvond. Op de kampbijeenkomst te Exeter vergaderde Christus Zijn kudde en bracht haar tot eenheid op de boodschap, zoals Hij had gedaan in de tien dagen die aan Pinksteren voorafgingen. De Filadelfische Millerieten verlieten de kampbijeenkomst te Exeter en herhaalden Pinksteren. In 1856 bevond Christus Zich buiten de beweging die in Laodicea was overgegaan, want Christus staat buiten het hart van een Laodiceër en klopt, terwijl Hij toegang zoekt.

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal tot hem inkomen en met hem avondmaal houden, en hij met Mij. Openbaring 3:20.

In 1856 klopte de hand van Christus aan bij de Laodiceaanse Milleritische beweging, maar tevergeefs. In 1849, zeven jaar eerder, was Hij begonnen Zijn volk ten tweeden male te vergaderen, maar twijfel en onzekerheid brachten de Filadelfische beweging tot stilstand.

“Indien de adventisten na de grote teleurstelling in 1844 aan hun geloof hadden vastgehouden en eendrachtig waren voortgegaan in de zich openbarende voorzienigheid van God, de boodschap van de derde engel hadden aangenomen en haar in de kracht van de Heilige Geest aan de wereld hadden verkondigd, dan zouden zij het heil van God hebben gezien; de Heere zou krachtig met hun inspanningen hebben gewerkt, het werk zou zijn voltooid, en Christus zou reeds lang geleden zijn gekomen om Zijn volk tot hun beloning te ontvangen. Maar in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventgelovigen hun geloof prijs.... Zo werd het werk belemmerd en werd de wereld in duisternis gelaten. Indien het gehele adventistische lichaam zich had verenigd op de geboden van God en het geloof van Jezus, hoe geheel anders zou onze geschiedenis zijn geweest!”
Evangelism, 695.

Op 11 september 2001 verzamelde Christus Zijn volk van de laatste dagen, dat daarna op 18 juli 2020 verstrooid werd. Op 11 september 2001 namen degenen die verzameld waren het verborgen boek uit Christus' hand en aten het op. Op 18 juli 2020 verwierpen zij het gebod dat werd voorgesteld door Zijn opgeheven hand, die te kennen gaf dat „de tijd niet langer zou zijn.”

De Filadelfische Millerieten openbaarden geen opstand in hun onjuiste voorspelling van 1843, want zij handelden naar al het licht dat de Heere had geopenbaard; maar op 18 juli 2020 kwamen de Laodicezen van de beweging van de derde engel in opstand tegen het licht dat met Zijn hand verbonden was. Na 1844 gaf de Filadelfische beweging van de eerste engel „in de periode van twijfel en onzekerheid” „hun geloof prijs” en werd zij Laodiceaans.

1856 vertegenwoordigt dat overgangspunt, en is een voorafbeelding van een overgangspunt voor Gods volk van de laatste dagen.

Ergens in de zeven jaren tussen 1849 en 1856 verzette de Filadelfische Milleritische beweging zich tegen de hand des Heren, die zich uitstreckte om Zijn volk ten tweeden male te vergaderen, en de belofte was dat Hij dan meer zou doen dan Hij in het verleden heeft gedaan.

“23 september toonde de Heer mij dat Hij voor de tweede maal zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van zijn volk terug te winnen, en dat de inspanningen in deze tijd van vergadering verdubbeld moesten worden. In de tijd van verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd; maar nu, in de tijd van vergadering, zal God zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden pogingen om de waarheid te verspreiden slechts weinig uitwerking, brachten weinig of niets tot stand; maar in de vergadering, wanneer God zijn hand heeft uitgestrekt om zijn volk te vergaderen, zullen pogingen om de waarheid te verspreiden het beoogde uitwerksel hebben. Allen behoren eensgezind en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het een schande was wanneer iemand naar de verstrooiing verwees om voorbeelden te vinden die ons nu in de vergadering zouden moeten leiden; want als God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zou Israël nooit vergaderd worden. Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd als dat zij wordt gepredikt.” Review and Herald, 1 november 1850.

Het is duidelijk dat de Heere Zijn werk in eenheid trachtte voort te zetten, maar die eenheid was kennelijk verbroken, en „in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventsgelovigen hun geloof prijs.” The Present Truth (later de Review and Herald) begon in 1849 te verschijnen, en in 1851 was de kaart van 1850 beschikbaar, maar tegen 1856 was de boodschap van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig onafgewerkt gelaten. De boodschap die op 22 oktober 1844 werd ontzegd, trad op toen de tijdsprofetieën van de tweeduizend driehonderd jaren en de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren ten einde liepen.

De sabbat was de leer die destijds boven de andere leringen uitstraalde, en gedurende twaalf jaar voltrok zich een beproevingsproces totdat in 1856 de laatste toetsing aanbrak. Die toetsing betrof de sabbatsrust voor het land, en zij markeerde het einde van een beproevingsproces dat begon met de sabbatsrust voor mensen. De beproevingsperiode droeg de signatuur van Alfa en Omega. 1856 vertegenwoordigde ook een toename van kennis betreffende de eerste fundamentele waarheid die door Miller werd ontdekt, zodat het ook op dat niveau de signatuur van Alfa en Omega bezat. De sabbatswaarheid als het teken van Gods geheiligde volk werd voorgesteld als het bazuingschal van de zevende bazuin, wanneer het geheimenis van Christus in de gelovige, de hoop der heerlijkheid, wordt vervuld. De “zeven tijden” werden voorgesteld door de Jubeljaar-bazuin die op de Grote Verzoendag geblazen moest worden.

De zeven jaren van 1856 tot 1863 vertegenwoordigden de tien dagen in Jeruzalem voor de discipelen, en de zes dagen van de kampbijeenkomst te Exeter voor de Filadelfische Millerieten, maar helaas werd die periode de illustratie van hen die weigeren de Heer te volgen terwijl Hij hen door de overgangsperiode leidt. De geschiedenis van de eerste en de tweede engel, die de historische periode van de zeven donderslagen is, duidt op de Heer Die Zijn hand uitstrekt om Zijn

volk voor de tweede maal te verzamelen vanaf 19 april 1844, en zij illustreert een gehoorzaam antwoord toen de wijzen Christus volgden in het Allerheiligste.

De geschiedenis van het eerste Kades, die de geschiedenis is van de derde engel van 1844 tot 1863, maakt kenbaar dat de Heer opnieuw Zijn hand uitstrekt om Zijn volk ten tweeden male te vergaderen; maar in die geschiedenis openbaart zich opstand. Nu, voor de derde maal, strekt de Heer sinds juli 2023 opnieuw Zijn hand uit om Zijn volk ten tweeden male te vergaderen, en zij zullen het tweede Kades vervullen als gehoorzame Filadelfianen, want de handtekening der waarheid duidt de drie malen aan als het begin en het einde die gehoorzame Filadelfianen voorstellen, en het middelste voorbeeld als ongehoorzame Laodiceeërs.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Zullen de kerken acht slaan op de boodschap aan Laodicea? Zullen zij zich bekeren, of zullen zij, niettegenstaande de allerplechtigste boodschap van waarheid — de boodschap van de derde engel — aan de wereld wordt verkondigd, voortgaan in de zonde? Dit is de laatste boodschap van barmhartigheid, de laatste waarschuwing aan een gevallen wereld. Indien de gemeente van God lauw wordt, staat zij niet meer in de gunst van God dan de kerken die worden voorgesteld als gevallen en geworden tot een woonplaats der duivelen, en een schuilplaats van elke onreine geest, en een kooi van elke onreine en hatelijke vogel. Degenen die gelegenheid hebben gehad de waarheid te horen en aan te nemen en die zich hebben aangesloten bij de Kerk der Zevende-dags Adventisten, zich noemende Gods gebodenhoudend volk, en toch niet meer geestelijke kracht en toewijding aan God bezitten dan de naamkerken, zullen evenzeer de plagen van God ontvangen als de kerken die zich verzetten tegen de wet van God. Alleen zij die door de waarheid geheiligd zijn, zullen het koninklijk huisgezin vormen in de hemelse woningen die Christus is heengegaan om te bereiden voor hen die Hem liefhebben en Zijn geboden bewaren.

“‘Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar, en in hem is de waarheid niet’ [1 Johannes 2:4]. Dit omvat allen die beweren kennis van God te hebben en Zijn geboden te bewaren, maar die dit niet door goede werken openbaren. Zij zullen ontvangen naar hun daden. ‘Een ieder die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend’ [1 Johannes 3:6]. Dit is gericht tot alle gemeenteleden, met inbegrip van de leden van de Zevende-dags Adventkerken. ‘Kinderkens, laat niemand u verleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is. Wie de zonde doet, is uit de duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken van den duivel verbreken zou. Een ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is. Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar: een ieder die de rechtvaardigheid niet doet, is niet uit God, evenmin als hij die zijn broeder niet liefheeft’ [1 Johannes 3:7–10].”

‘Allen die beweren sabbatvierende adventisten te zijn, en toch in zonde volharden, zijn leugenaars in Gods oog. Hun zondige levenswandel werkt het werk van God tegen. Zij leiden anderen tot zonde. Het woord komt van God tot ieder lid van onze gemeenten: “En maakt

rechte paden voor uw voeten, opdat niet hetgeen kreupel is uit het spoor geraakt, maar veeleer genezen wordt. Jaagt de vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zal zien; en ziet daarbij nauwlettend toe dat niemand de genade van God mist; dat geen wortel van bitterheid opschiet en onrust veroorzaakt, en daardoor velen besmet worden; dat er niemand zij die een hoereerder is of een onheilig mens, zoals Ezau, die voor één spijze zijn eerstgeboorterecht verkocht. Want gij weet dat hij ook daarna, toen hij de zegen wilde beërven, verworpen werd; want hij vond geen plaats voor bekering, hoewel hij die onder tranen vurig zocht” [Hebreeën 12:13–17].’

„Dit is van toepassing op velen die beweren de waarheid te geloven. In plaats van hun wellustige praktijken op te geven, gaan zij voort op een verkeerde weg van opvoeding onder Satans bedrieglijke sofistiek. De zonde wordt niet onderkend als zondig. Hun gewetens zelf zijn bevuurd, hun harten zijn verdorven, zelfs hun gedachten zijn voortdurend verdorven. Satan gebruikt hen als lokmiddelen om zielen te verlokken tot onreine praktijken die het gehele wezen verontreinigen. ‘Hij die de wet van Mozes [die de wet van God was] verachtte, stierf zonder barmhartigheid op het getuigenis van twee of drie getuigen; hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij waard geacht worden die de Zoon van God met voeten heeft getreden en het bloed van het verbond, waardoor hij geheiligd was, onrein heeft geacht en de Geest der genade heeft gesmaad? Want wij kennen Hem Die gezegd heeft: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Heere. En wederom: De Heere zal Zijn volk oordelen. Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God’ [Hebreeën 10:28–31].” Manuscript Releases, deel 19, 176, 177.